

Arrest

nr. 57 065 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE NUL, loco advocaat C. VERBROUCK, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 februari 2008 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 2 september 2008. Op 7 januari 2009 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.2. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 9 juli 2010 een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 2 september 2010.

1.3. Op 10 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Al Wanza, wilayat Tipaza. U zou opgevoed zijn binnen een extreem islamitische familie. U zou vanaf uw vijftiende niet meer naar school zijn mogen gaan, verplicht zijn de 'hijaab' (hoofddoek) te dragen en het huis niet te hebben mogen verlaten. In 1994 zou u op islamitische wijze zijn gehuwd met B.(...) K.(...) (OV 6.308.971). In de jaren '90 zou uw echtgenoot zijn veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf op basis van samenwerking met terroristen. In 1997 zou hij dankzij amnestie vervroegd zijn vrijgelaten. In 1999 zouden jullie dan officieel gehuwd zijn. Ondertussen zou uw echtgenoot regelmatig door de gendarmes zijn opgepakt en vervolgens weer vrijgelaten. U zou door uw echtgenoot vaak mishandeld en beledigd zijn geweest en ook hij zou u verplicht hebben de 'hijaab' te dragen. In 2001 zou uw echtgenoot een visumaanvraag voor Frankrijk hebben ingediend, maar deze werd geweigerd. In 2007 zou hij opnieuw een paspoort hebben kunnen krijgen. Jullie hebben via het Franse consulaat te Annaba een Schengenvisum gekregen dat geldig was van 15 januari 2008 tot 10 juli 2008. Op 12 februari 2008 hebben jullie Algerije per boot verlaten, samen met jullie twee zonen I.(...) (geboren op 28/01/2002) en F.(...) (geboren op 24/04/2006), en zijn via Frankrijk op 13 februari 2008 in België aangekomen. Uw advocate zou in april 2008 een eerste verzoek om hier te mogen verblijven op basis van artikel 9 bis voor jullie hebben ingediend, maar deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Na het verstrijken van jullie visum hebben jullie op 2 september 2008 in België een eerste asielaanvraag ingediend. Op 7 januari 2009 ontvingen jullie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Jullie dienden naar Frankrijk terug te keren. U zou echter sinds uw aankomst in het centrum Natoye in september 2008 een Irakees, A.(...) L.(...) A.(...), hebben leren kennen. Eind december 2008 zouden jullie elkaar de liefde hebben verklaard. In de nacht nadat u en uw echtgenoot het bevel om het grondgebied te verlaten - dd. 7 januari 2009 - ontvangen hadden, zou u al uw ongenoegen over uw huwelijk in Algerije tot op heden aan uw echtgenoot kenbaar hebben gemaakt. U zou hem ook ingelicht hebben over uw liefde voor L.(...) en uw wens om van hem te scheiden. Hij zou u met de dood bedreigd hebben. Hij zou zijn flauwgevallen en vervolgens opgenomen zijn in het ziekenhuis van Namen. De volgende dag zou hij het ziekenhuis verlaten hebben en sindsdien ontbreekt ieder spoor van hem. Hij zou wel nog uw vriend telefonisch bedreigd hebben. In januari 2009 zou u via uw moeder in Algerije vernomen hebben dat hij uw familie en schoonfamilie op de hoogte heeft gebracht over uw bedrog en zowel uw familie als zijn familie u nu willen vermoorden. Op 5 maart 2009 hebt u via uw advocate een tweede keer gepoogd om op basis van artikel 9 bis een verblijfsstatuut te bekomen. In de zomer van 2009 zou de advocate u gecontacteerd hebben met de vraag of uw echtgenoot terug kon keren omdat gezinnen met kinderen geregulariseerd konden worden. Uw echtgenoot zou echter nooit zijn teruggekeerd. Op 17 juni 2009 werd uw tweede aanvraag op basis van artikel 9bis onontvankelijk verklaard. U zou sinds april 2009 bij een psychiater in behandeling zijn en op 13 juli 2009 diende u samen met uw advocate een verzoek in hier te mogen verblijven op basis van artikel 9 ter. In oktober 2009 zou uw moeder u bij uw dokter in Namen zijn komen bezoeken nadat ze via haar broer in Frankrijk een visum had bemachtigd. Ze zou u meegedeeld hebben dat uw familie en uw schoonfamilie u niet op het spoor mogen komen daar zij u met de dood bedreigen omwille van uw overspel. U zou uw verhaal verteld hebben aan uw sociaal-assistente te Yvoir die u aanraade opnieuw asiel aan te vragen. Op 2 april 2010 werd uw regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 ter onvankelijk verklaard en hebt u in afwachting van de definitieve beslissing een immatriculatiekaart gekregen. Op 9 juli 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U vreest uw familie en schoonfamilie omwille van uw relatie met de Irakees A.(...)L.(...) A.(...).

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u uw asielaanvraag op het feit dat u al van jongs af aan door uw extreem islamitische familie en later door uw echtgenoot werd mishandeld en u actueel door uw familie en schoonfamilie in Algerije gedood zal worden omwille van uw relatie in België met de Irakees A.(...)L.(...) A.(...) (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 14). Er kan aan uw asielaanvraag echter geen geloof worden gehecht en dit omwille van tegenstrijdige verklaringen in kader van de verschillende procedures om een verblijf te

kunnen bemachtigen. U beweert op het CGVS vanaf uw veertiende verplicht een 'hijaab' te hebben moeten dragen en dit tot en met de dag dat u hier in België uw eerste asielaanvraag hebt ingediend (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 8 en 9). U verklaart door uw broers zwaar onderdrukt te zijn geweest en naderhand ook door uw echtgenoot. Verder beweert u dat uw echtgenoot sinds januari 2009 spoorloos is verdwenen nadat u hem op de hoogte bracht van uw relatie met een Irakees uit het centrum. Uw echtgenoot en uw familie in Algerije bedreigen u sindsdien met de dood (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 10). In kader van uw aanvraag om hier op basis van artikel 9 bis, dd. 5 maart 2009, te mogen verblijven verwijst u helemaal niet naar uw penibele situatie als vrouw in Algerije. Daarenboven bleef u na de plotse verdwijning van uw echtgenoot in januari 2009 helemaal verbijsterd achter. Uw echtgenoot heeft volgens u helemaal geen reden om zich te verbergen en verder kent hij niemand anders in België noch in de omliggende landen. Vervolgens hoopt u als alleenstaande vrouw met twee kinderen een machtiging tot verblijf te krijgen aangezien u in Algerije zelf helemaal geen familie meer heeft (zie verzoek tot machtiging tot verblijf artikel 9 bis dd. 05/03/2009, pp. 2 en 3). U maakt met andere woorden geen enkele allusie op het feit dat u sinds januari 2009 bedreigd wordt door uw man en uw familie omwille van uw relatie met een andere man, terwijl op het CGVS net dit de reden uitmaakt van uw vrees voor vervolging. Het feit dat u dit niet meedeelde in kader van uw verzoek tot machtiging tot verblijf - dd. 05/03/2009 - wijst op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Het ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde asielmotieven blijkt nog uit volgende vaststellingen. Zo is het opmerkelijk dat u wel de verdwijning van uw echtgenoot bij de politie ging melden, maar dat u nooit melding hebt gemaakt of klacht hebt ingediend bij de politie naar aanleiding van de doodsb bedreiging van uw echtgenoot geuit ten aanzien van u (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 5 en 7). Het feit dat u niet wist welke stappen te ondernemen (gehoorverslag CGVS, p. 7), is geen afdoende vergoelijking voor deze laconieke houding aangezien u wel door verschillende advocaten en sociaal-assistenten zeer goed geïnformeerd werd over welke procedures u allemaal kan doorlopen om een verblijfsstatuut te kunnen bemachtigen (gehoorverslag CGVS, pp. 2,3, 4 en 6). Het staat ook vast dat u uw verklaringen wijzigt al naargelang de procedure. Zo beweert u in uw verzoek tot machtiging tot verblijf dd. 05/03/2009, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u géén familie meer hebt in Algerije (zie verzoek 9 bis dd. 05/03/2009, p. 3), terwijl u nu tijdens uw tweede asielprocedure beweert dat uw moeder u in Algerije meedeelde dat uw verschillende broers in Algerije u in kader van eremoord willen doden omwille van uw affaire met deze Irakees (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Verder dient er te worden opgemerkt dat u pas op 9 juli 2010 een tweede asielaanvraag hebt ingediend, dit terwijl u al in januari 2009 door uw echtgenoot en uw familie met de dood werd bedreigd. U hebt eerst op 5 maart 2009 met behulp van uw advocate een verzoek ingediend hier te mogen verblijven op basis van artikel 9 bis en toen uw verzoek op 17 juni 2009 onontvankelijk werd verklaard, hebt u op 13 juli 2009 een verzoek ingediend hier op basis van 9 ter te mogen blijven. U hebt uiteindelijk pas asiel aangevraagd nadat u in april 2010 een voorlopig verblijfsstatuut hebt ontvangen op basis van de ontvankelijkheidsfase van uw verzoek tot machtiging verblijf op basis van artikel 9 ter. Het feit dat u eerst van deze procedures hebt gebruik gemaakt alvorens asiel aan te vragen ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er mag van u verwacht worden, temeer u bijgestaan werd door verschillende advocaten, dat u direct gebruik zou gemaakt hebben van de geijkte procedure, namelijk de asielprocedure, om melding te maken van uw slechte positie als vrouw in Algerije en vervolgens uw vrees voor vervolging in kader van eremoord omwille van uw buitenechtelijke affaire met een Irakese man.

Gezien bovenstaande observaties kan er dan ook ernstig getwijfeld worden aan uw positie als onderdrukte vrouw in Algerije. Zo beweert u dat u sinds uw veertiende verplicht werd een 'hijaab' te dragen en later ook door uw echtgenoot hiertoe verplicht werd tot en met de dag dat u hier in België uw eerste asielaanvraag hebt ingediend (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 8 en 9). U legt een foto van een meisje met 'hijaab' neer om dit te staven (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit de vertaling van de tekst op de achterkant van de foto blijkt echter dat het een foto is van een meisje genaamd N.(...). Uzelf heeft altijd beweerd dat u onder één enkele naam gekend bent, namelijk S.(...) en u verder geen aliases hebt (zie Verklaring dd. 15/07/2010, persoonsgegevens punt 2 en punt 3) waardoor deze foto niet kan beschouwd worden als zijnde een foto van uzelf. Voorts is het bevreemdend dat uw streng religieuze echtgenoot, die u verplichtte om een 'hijaab' te dragen, toegestaan zou hebben dat u ongesluierd op de pasfoto's op uw identiteitskaart en op uw paspoort (dd. 19/11/2007) zou hebben mogen figureren, dit terwijl het dragen van een 'hijaab' op de pasfoto door de Algerijnse autoriteiten wordt toegestaan (zie antwoorddocument DZ2010-013w dat is toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder is het opmerkelijk dat, ondanks het feit dat uw vrijheid op alle vlakken beknot werd (zie uw eigen schriftelijke verklaringen dd. 30 juni 2010 ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag, pp. 1 en 2), u wel het beroep van 'modeliste' kon uitoefenen (zie rubriek beroep in uw paspoort nr 7027450). In verdere lijn kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees het slachtoffer van eremoord te zullen worden. Zo is het op zich al weinig geloofwaardig dat uw moeder in oktober 2009 het risico

zou genomen hebben om u in België te komen bezoeken en dit om u mee te delen dat uw familie en uw schoonfamilie u hier niet mogen vinden. Daarenboven hebt u omtrent haar bezoek tegenstrijdige verklaringen afgelegd in vergelijking met deze van de sociaal-assistente van het Rode Kruis te Yvoir. Zo beweert u, nadat u gewezen werd op het feit dat het bezoek van uw moeder aan uw centrum niet zonder risico was, dat ze u niet in het centrum zelf maar wel bij uw dokter in Namen is komen opzoeken (gehoorverslag CGVS, p. 13), terwijl de sociaal assistente uitdrukkelijk verklaart dat uw moeder gedurende één week in het opvangcentrum bij u is gebleven (zie brief Rode Kruis Yvoir dd. 25/06/2010 toegevoegd aan uw administratief dossier).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt- en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier- is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart en uw paspoort, hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De handgeschreven brief van uw moeder, dd. 18/05/2010, waarin zij meedeelt dat u met de dood wordt bedreigd door uw broers, is opgesteld ter uwen behoeve en heeft geen objectieve bewijswaarde. Haar identiteitskaart toont enkel en alleen haar identiteit aan. De verschillende artikels die uw advocate aan uw verklaringen dd. 30/06/2010 heeft toegevoegd, hebben betrekking op de situatie van Algerijnse vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld niets meer niets minder. Gezien er aan uw 'penibele' positie als vrouw in Algerije geen geloof kan worden gehecht hebben deze documenten geen enkele meerwaarde voor uw dossier, net zomin als de brief van uw sociaal assistente, dd. 25/06/2010, waarin ze stelt dat u het slachtoffer bent van een extremistische familie. Tot slot is het attest van Dr. H.Nguyen, dd. 25/05/2010, enkel en alleen gebaseerd op informatie die u hem verschaft hebt, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Migratie- en Asielbeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

2.2. Waar verzoekster in haar "verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring" vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek van haar situatie, in het bijzonder in het licht van haar psychologische gezondheidstoestand en de huidige situatie voor vrouwen in Algerije, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de wet van 15 december 19810 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat haar asielaanvraag dient te worden geanalyseerd in de algemene Algerijnse context, met name de discriminatie van vrouwen en de onmogelijkheid van de Algerijnse autoriteiten om daartegen te reageren. Zij wijst voorts op haar persoonlijke situatie, waarbij zij leefde in een extreem islamitische familie die haar tot mensonwaardige onderwerping dwong, haar thuis gevangen hield en haar als huisslaaf inzette, zij vervolgens werd uitgehuwelijkt aan een vriend van haar broer en zij in het verleden duidelijk het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, wat een duidelijke aanwijzing is voor haar vrees voor vervolging in geval van gedwongen terugkeer. Omwille van de feitelijke scheiding van haar echtgenoot en haar buitenechtelijke relatie loopt zij thans nog een verhoogd risico, namelijk om het slachtoffer te worden van eremoord door haar broers en/of haar schoonfamilie, die haar gedrag als oneerbaar aanzien. Aangezien deze nieuwe feiten tot stand zijn gekomen na haar aankomst in België, beroept verzoekster zich op de mogelijkheid tot erkenning als vluchteling "sur place". Verzoekster stelt dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar asielaanvraag omwille van "tegenstrijdige verklaringen in het kader van de verschillende procedures om een verblijf te kunnen bemachtigen" en meent dat de stellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk wijzen op een vooringenomenheid, die noodzakelijkerwijze tot een negatieve beslissing moest leiden en geenszins wijst op een zorgvuldige analyse van haar dossier. Verzoekster verduidelijkt dat het in het kader van vervolging omwille van het vrouw-zijn belangrijk is om een vertrouwensband op te bouwen met de slachtoffers. Dat zij pas op 9 juli 2010 een tweede asielaanvraag heeft ingediend terwijl zij reeds in januari 2009 door haar echtgenoot en haar familie werd bedreigd, is enerzijds het gevolg van de ontstane vertrouwensband met haar sociaal assistente en anderzijds op aanraden van haar advocaat, die haar hebben gewezen op de slaagkansen van een asielaanvraag. Onder verwijzing naar een arrest van de CcE, stelt verzoekster dat twijfels inzake de realiteit van bepaalde feiten of haar oprechtheid, het Commissariaat-generaal niet vrijstelt van een analyse van het bestaan van een vrees voor vervolging, die als bewezen kan geacht worden door andere elementen in het dossier. Vervolgens wijst verzoekster op haar kwetsbaarheid, die nog wordt versterkt door haar ernstige gezondheidsproblemen waardoor het vaststaat dat zij nood heeft aan steun van familieleden. Aangezien zowel haar familie als haar schoonfamilie haar willen vermoorden omwille van haar buitenechtelijke relatie, heeft zij in de praktijk echter geen familieleden meer in Algerije waar ze deze broodnodige steun kan verkrijgen, aldus verzoekster. Zij vervolgt dat haar enige familie vandaag bestaat uit haar twee minderjarige kinderen. Van hen verwachten dat zij de noodzakelijke ondersteuning van hun moeder op zich zouden nemen zou volgens verzoekster een schending vormen van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, in het bijzonder van artikel 5 (passende begeleiding van het kind) en artikel 19 (bescherming tegen mishandeling en verwaarlozing). Verzoekster meent dat het niet in staat kunnen zijn om als moeder voor haar kinderen te kunnen zorgen, haar alsook de kinderen zou blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van gedwongen terugkeer. In het kader van de subsidiaire bescherming ten slotte, vraagt verzoekster bescherming tegen alle vormen van geweldpleging die zij zou ondergaan in geval van gedwongen terugkeer naar Algerije, in het bijzonder het reëel risico vermoord te worden omwille van de eer van de familie.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan haar asielaanvraag gelet op het feit dat zij in het kader van een verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis dd. 5 maart 2009 helemaal niet verwijst naar haar penibele situatie als vrouw in Algerije en evenmin gewag maakt van het feit dat zij sinds januari 2009 bedreigd wordt door haar man en haar familie omwille van haar relatie met een andere man, terwijl dit op het Commissariaat-generaal net de reden uitmaakt van haar vrees voor vervolging (ii) het opmerkelijk is dat zij wel de verdwijning van haar echtgenoot bij de politie ging melden maar dat zij nooit melding heeft gemaakt of klacht heeft ingediend bij de politie naar aanleiding van de doodsb bedreiging die haar echtgenoot ten aanzien van haar heeft geuit, (iii) zij haar verklaringen met betrekking tot het al dan niet hebben van familie in Algerije wijzigt al naargelang de procedure, (iv) zij pas op 9 juli 2010 een tweede asielaanvraag heeft ingediend terwijl zij al in januari 2009 door haar echtgenoot en haar familie met de dood werd bedreigd en zij eerst gebruik heeft gemaakt van de procedures op basis van de artikelen 9bis en 9ter alvorens asiel aan te vragen, wat andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt, (v) tevens ernstig kan worden getwijfeld aan haar positie als onderdrukte vrouw in Algerije vermits zij ter staving van haar beweringen een foto neerlegt van een meisje met 'hijaab' doch

dit, gelet op de naam die op de achterkant ervan vermeld staat, geen foto van haarzelf betreft en het voorts bevreemdend is dat haar streng religieuze echtgenoot zou hebben toegestaan dat zij ongesluierd op de pasfoto's op haar identiteitskaart en paspoort zou hebben mogen figureren en zij het beroep van modeliste kon uitoefenen, (vi) het ongeloofwaardig is dat haar moeder in oktober 2009 het risico zou hebben genomen om haar in België te komen bezoeken en zij omtrent dit bezoek daarenboven tegenstrijdige verklaringen aflegt in vergelijking met deze van de sociaal assistente van het Rode Kruis te Yvoir, (vii) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (Oran, Algiers) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omdat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict en (viii) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan het voorgaande zoals uitvoerig wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 november 2010 (CG nr. 0814881BZ), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoekster behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.4. Verder benadrukt de Raad dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat zij om bescherming vraagt. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij pas op 9 juli 2010 een tweede asielaanvraag heeft ingediend omdat het haar voordien ontbrak aan een vertrouwensband, kan deze uitleg bezwaarlijk ernstig worden genomen, temeer uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster meer diligentie vertoont in het opstarten van diverse procedures teneinde een verblijfsstatuut te verkrijgen dan in het aantonen dat zij daadwerkelijk internationale bescherming behoeft. Zo verzoekster werkelijk al sinds haar verblijf in Algerije onderdrukt werd door haar echtgenoot en sinds januari 2009 met de dood wordt bedreigd wegens het onderhouden van een buitenechtelijke relatie, acht de Raad het geenszins logisch dat zij, in plaats van onverwijld internationale bescherming te vragen, eerst nog in maart 2009 een verzoek tot machtiging van verblijf indient op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij ze te kennen geeft volledig van haar stuk te zijn gebracht door de verdwijning van haar echtgenoot en verder niet de minste melding maakt van de thans uiteengezette asielmotieven en zij vervolgens, nadat dit verzoeker onontvankelijk werd verklaard, eerst nog een aanvraag indient op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dergelijk handelen valt niet te rijmen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève of met het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens biedt het gegeven dat verzoekster pas na het opbouwen van een vertrouwensrelatie met haar sociaal assistente uiteindelijk haar levensverhaal kon

uiteenzetten geenszins een verklaring voor het feit dat zij haar relaas tracht te ondersteunen met een foto die blijkbaar een ander meisje betreft, noch voor het vaststellen dat zij ondanks haar beweerde onderdrukking ongesluierd op haar identiteitskaart en paspoort figureert en het beroep van modeliste kon uitoefenen. Verzoekster geeft in voorliggend verzoekschrift evenmin een plausibele uitleg waarom zij haar vrees voor haar echtgenoot wel uiteenzet in het kader van een asielaanvraag maar niet ten overstaan van de politie, waartoe zij zich wel richtte om de verdwijning van haar echtgenoot te melden. Ook de motieven van de bestreden beslissing omtrent het bezoek van haar moeder worden in het verzoekschrift niet betwist zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen het geheel van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven. De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie van vrouwen in Algerije en naar diverse rapporten dienaangaande doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen en vermag niet de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen. Een algemene verwijzing naar de volgens de verzoekster bestaande situatie in haar land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Immers, waar zij in voorliggend verzoekschrift verwijst naar haar persoonlijke situatie, komt zij in se niet verder dan het herhalen van haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Vermits om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing – welke redenen niet worden ontkracht in het verzoekschrift zoals blijkt uit wat voorafgaat – geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters profiel als onderdrukte vrouw in Algerije en zij haar vrees om het slachtoffer te zullen worden van eremoord evenmin aannemelijk maakt, vermag de argumentatie in het verzoekschrift niet de beoordeling van haar asielmotieven in een ander daglicht te plaatsen. Ook de verwijzing naar een arrest van de CcE is niet dienend. Rechterlijke beslissingen hebben immers geen precedentwaarde. Bovendien dient elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. De Raad herhaalt dat verzoeksters verklaringen in hun geheel ongeloofwaardig werden bevonden. Zij laat overigens na te concretiseren welke “andere elementen in het dossier” alsnog op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zouden kunnen wijzen. In de mate verzoekster nog wijst op haar gezondheidsproblemen benadrukt de Raad dat verzoeksters gezondheidstoestand op zich geen verband houdt met de criteria vervat in de Conventie van Genève. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad is gemachtigd om verzoekster op grond van louter medische overwegingen als vluchteling te erkennen. Voor zover verzoekster deze problemen wenst in te roepen als zijnde een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, dienen deze te worden beoordeeld in de daartoe geijkte procedure, zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals overigens in casu gebeurd is. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. De argumentatie dat zij in geval van gedwongen terugkeer niet in staat zou zijn om voor haar kinderen te zorgen en haar twee minderjarige kinderen daarentegen voor haar zouden moeten zorgen, is in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienend en evenmin kan de aangehaalde schending van het Kinderrechtenverdrag worden weerhouden, nog daargelaten de vraag of dit verdrag directe werking heeft.

3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Aangezien dit asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden, kan verzoekster zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals

bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, blijkt voorts uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (Oran, Algiers) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omdat de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Deze informatie wordt in het verzoekschrift op generlei wijze betwist zodat voornoemde analyse door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS